

7) V jakém rozsahu se mohou soudy členských států dovolávat výkladu nařízení Rady (ES) č. 1472/2006 provedeného Soudním dvorem ve věcech C-249/10 P, Brosmann, a C-247/10 P, Zhejiang Aokang, za účelem rozhodnutí, že clo nebylo dlužné ze zákona ve smyslu článku 236 celního kodexu Společenství [nařízení Rady (EHS) č. 2913/92⁽³⁾] u společností, které, stejně jako žalobkyně ve věcech Brosmann a Zhejiang Aokang, nebyly zařazeny do vzorku, ale předložily žádosti o zacházení jako v tržním hospodářství a o individuální zacházení, které nebyly přezkoumány?

- (¹) Nařízení Rady (ES) č. 1472/2006 ze dne 5. října 2006 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky a Vietnamu a o konečném výběru uloženého prozatímního cla (Úř. věst. L 275, s. 1)
- (²) Nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45).
- (³) Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Administratīvā apgabaltiesa (Lotyšsko) dne 13. prosince 2013 — VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

(Věc C-664/13)

(2014/C 71/15)

Jednací jazyk: lotyština

Předkládající soud

Administratīvā apgabaltiesa

Účastníci původního řízení

Odvolatel: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Další účastník řízení: K. Nīmanis

Předběžné otázky

Je třeba článek 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES⁽¹⁾ ze dne 20. prosince 2006 o řídicích průkazech ve spojení s první větou bodu 2 jejího odůvodnění vykládat tak, že brání právní úpravě členského státu, která stanoví, že jediným prostředkem k prokázání skutečnosti, že určitá osoba má na území tohoto státu (Lotyšska) obvyklé

bydliště, je ohlášené bydliště této osoby? „Ohlášeným bydlištěm“ se rozumí povinnost osoby, stanovená vnitrostátními právními předpisy, zaregistrovat se do státní evidence za účelem sdělení, že na ohlášené adrese ji lze pro účely jejich právních vztahů se státní správou a s místní samosprávou zastihnout.

(¹) Úř. věst. L 403, s. 18.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Lietuvos Aukščiausiasio Teismo (Litva) dne 17. prosince 2013 — VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas“ a Nemaniūnas

(Věc C-671/13)

(2014/C 71/16)

Jednací jazyk: litevština

Předkládající soud

Lietuvos Aukščiausiasio Teismo

Účastníci původního řízení

Žalobci: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas“ a Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Žalovaní: Vitoldas Gulavičius a AB bankas „Snoras“, v úpadku

Předběžné otázky

- 1) Musí být čl. 7 odst. 2 a příloha I bod 12 směrnice 94/19⁽¹⁾ vykládány v tom smyslu, že v případě, že členský vyjme z pojištění vkladatele úvěrové instituce vlastníci dluhové nástroje (vkladové listy) vydané touto institucí, tato výjimka se uplatní pouze v případě, že uvedené vkladové listy vykazují (mají) všechny znaky finančních nástrojů ve smyslu směrnice 2004/39⁽²⁾ (i s ohledem na jiné akty unijního práva, např. nařízení Evropské centrální banky č. 25/2009) včetně obchodovatelnosti na sekundárním trhu?
- 2) Provedl-li dotyčný členský stát směrnice 94/19 a 97/9⁽³⁾ do vnitrostátního práva takovým způsobem, že systémy ochrany vkladatelů a investorů upravuje v tomtéž legislativním aktu (tomtéž zákoně), musí být ustanovení čl. 7 odst. 2 a přílohy I bod 12 směrnice 94/19 ve spojení s čl. 2 odst. 2 směrnice 97/9 s přihlédnutím k čl. 2 odst. 3 směrnice 97/9 chápány a vykládány v tom smyslu, že se na majitele vkladových listů a dluhopisů pro účely výše uvedených směrnic nevztahuje ani jeden ze systémů ochrany (pojištění)?